

Prædiken 1. søndag i advent

v/Mikkel Flor

Lukas 4,16-30

”Og Han banede sig vej imellem dem og gik”. Hvordan gjorde Han det? Hvordan kunne Han - Ham der var ved at blive skubbet ud over en klippekant - slippe væk fra en rasende flok? Fordi Han sagde noget uhørt. Uforståeligt - modstridende. Det er da interessant. Det lyder til at der var noget der beskyttede vores Herre - ellers var Han da blevet dræbt, skubbet ud over kanten, ned i afgrunden. De pressede Ham, jog ham ud af byen, drev Ham mod døden. ”Men Han banede sig vej imellem dem og gik”.

Måske er der noget - vi her i 2022 har glemt. Noget vi ikke længere har med i den virkelighed, vi lever i. Noget vigtigt, ingen længere forstår sig på. Hvorfor skal det da - også være sådan? Forstå mig ret. Hvorfor er det - at nærmest ingen længere synes at have en rod, rødder - en direkte line til himlen og alle de gode gaver der kommer ovenfra? Har Gud forladt os? Eller er det os der har forladt Ham?

Hvad gør vi - man kommer til gudstjenesten - og hvad er det vigtigste? Selv er jeg ikke i tvivl - det er tilgivelsen - syndsforladelsen - det er det bedste - vi kan få - synds- tilgivelse - for vi synder hele tiden. Selv de såkaldte helgener gentager atter og atter at de er de største syndere. Mærkeligt. Men vi gør måske klogt i at lytte til eksperterne.

Denne prædiken her fra prædikestolen - som ikke er det vigtigste - lyder måske ind imellem helt godt - men så snart man er kommet ud over våbenhusets tærskel - er det hele glemt. Har jeg ret? Er der nogle der vil nikke?

Hvad betyder det - når man siger at præstens prædiken i bedste fald - kan være - opbyggelig? Findes sådan noget overhovedet længere - smartphone, sms, streaming - konstant bombardering - input, output, stilhed, nej ingen stilhed. At være alene er sjældent - i eget stille selskab - en sjældenhed - ingen støj - fraværet af de flimrende billeder der forstyrrer øjet.

”Og Herren banede sig vej mellem dem og gik”. Han gik bort - væk fra de mennesker der har den faste forestilling om hvordan verden ser ud, hvordan den skal eller bør være. De vil slå ihjel for denne overbevisning, der i knust tilstand - er - jegets, personlighedens opløsning - hvad er der bag den? Tomheden?!

Vi mennesker lever i en virkelighed - vi har fået dikteret. Jesus er virkeligheden bag virkeligheden. Og hvad mener I - hvad er virkelighed? Det alle taler om, fjernsynet, avisen - eller ens egne tanker og følelser i eget selskab? Og når vi indimellem møder en grænse - og der sniger sig en frygt ind? Er det ikke farligt?! Er der et sted - man kan krydse floden - og først ovre - ikke vende tilbage igen? Jo - selvfølgelig er der det - men er det ikke uhørt? Smal er vejen. Hvem kommer derhen? Jamen, det ved vi godt - sindssyge, utilpassede - outsiders, såkaldte marginaliserede mennesker - de intellektuelle, der ikke findes længere - kunstneren - Jesu disciple. Måske dem der tør tænke selv?

Stille sig udenfor det gode selskab. Det er de fattige i ånden. Salige er de fattige, saglige er de forfulgte, salige er de, der græder, dem der lider og intet får. Dem der ikke kan følge med og falder

udenfor. Alle de små - der for længst er stået af. Men der er **r-i-g-t-i-g** - langt at gå - og de færreste når derhen.

Åh du Herre - hvorfor synes Du ikke at hjælpe - hvor er Du henne? Vi kalder på Dig - og - vi venter - Du svarer ikke. Gør Du? Eller gør Du? Hvor er Du henne? Vi ved ikke længere - hvor vi selv er.

Nu må det være nok - det er tid til at få det gode humør ind - en glæde - en opmuntring. Vi har jo den 1. søndag i advent. Lyset er på vej tilbage - skønt langsomt. - Så her kommer det - du er dig og der er ingen anden af din slags i den hele vide verden end dig. Som en bestemt rabbi siger: *”Det er enhvers pligt at vide og betænke, at han er den eneste i verden af sin beskaffenhed, og at der endnu ikke har været nogen i verden, der var ham lig. Thi havde der været nogen lig ham i verden, så havde han ikke selv behøvet at komme til verden. Hver eneste er noget nyt i verden, og han skal fuldkommengøre de ham særegne egenskaber i denne verden”.*

Og det ved man selvfølgelig alt om - oppe i himlen - i evigheden. Du er en ener. Du blev født - som ener. Det er enerne Herren bruger - dem der er brugbare for himmeriget. Men er alle enere? Nej. De har for længst glemt det. Så først skal man kæmpe for at blive en ener - igen. Det sker da ikke af sig selv. Og hvordan bliver man det?! Det ved vi da godt - alt det vi ikke vil og ikke synes vi kan og ikke tør. Der ligger det. Stormvejret man alligevel vover sig ud i. Det er det. Det er roden - linen ind i himlen - træk i den tilstrækkeligt mange gange - og du vil mærke rykket fra det hinsides - og så er det til stede og nærværende - himlen der har fået en plads - igen - i dit liv. Måske forceret - men i hengivenhed. I Jesu Kristi navn - have nu tålmodighed - langt - langt - langt - amen. I Jesu navn.

Amen

.